

ಮಗವನ್ನ ಮತ್ತೆ ಅವರು ಪಿಕ್‌ಅಪ್ ಮಾಡುವುದು ಸಂಜೆ ಆರು ಗಂಟೆಗೆ. ಶಾಲೆಗಳು ಈ ಸೌಲಭ್ಯದ ಯೋಜನೆಯನ್ನ ಚೆನ್ನಾಗೇ ಬಳಸಿಕೊಂಡು, ಮತ್ತಷ್ಟು ಫೀಸ್ ಹೆಚ್ಚಿಸಿದವು. ಅಂತಹ ಶಾಲೆಗಳಿಗೆ ಮತ್ತಷ್ಟು ಡಿಮ್ಯಾಂಡ್, ಮತ್ತಷ್ಟು ಡೋನೇಷನ್... ಪೋಷಕರಿಗೆ ಶಾಲೆಯಲ್ಲೇ ದೊರಕುವ ಈ ಸೌಲಭ್ಯ ಚೆನ್ನೆನಿಸಿದರೂ, ಮಗು ಸುರಕ್ಷಿತ ಸ್ಥಳದಲ್ಲಿದೆ ಎಂದು ಸಮಾಧಾನವಾದರೂ ಮೂರು ವರ್ಷದ ಪುಟಾಣಿಗಳು ಮನೆಯಿಂದ ಹೊರಗೆ ಹತ್ತು ಗಂಟೆಗಳ ಕಾಲ ಕಳೆಯುವುದು ಅಗತ್ಯವಾಗಿದೆ. ಅದರಿಂದ ಉಂಟಾಗುವ ದುಷ್ಟರಿಣಾಮಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಯೋಚಿಸಲು ಪೋಷಕರಿಗೆ ಸಮಯ ಮತ್ತು ಮಾನಸಿಕ ಶಕ್ತಿ ಎರಡೂ ಇಲ್ಲ. ದೊಡ್ಡ ನಗರಗಳ ಜೀವನ ಶೈಲಿ ಗಂಟಲಲ್ಲಿ ಇಳಿದ ಬಿಸಿ ತುಪ್ಪದಂತೆ.

ಬ್ರಿಟಿಷರ ಕಾಲದ ಪ್ರಭಾವದಿಂದ ರೂಪುಗೊಂಡಿದ್ದ ಶಾಲೆಗಳ ಕಾರ್ಪಸ್ ಕಾಪಿಯಂತೆ ಜನ್ಮ ತಳೆದ ಅಥವಾ ರೂಪ ಬದಲಿಸಿಕೊಂಡ ಶಾಲೆಗಳು ಒಳ್ಳೆಯ ಶಿಕ್ಷಣವನ್ನ ಕೊಡುವುದರಲ್ಲಿ ಸಫಲವಾಗಿವೆಯೇ? ಅಂತಹ ಶಾಲೆಗಳನ್ನ ಜನರು ಯಾಕೆ ಮೆಚ್ಚಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ? ಏತಕ್ಕಾಗಿ ಅಡ್ಡಿಪನ್ ಸಿಗಲೆಂದು ದಿನಗಟ್ಟಲೆ ಆಪ್ತಿಕೇಷನ್‌ಗೆ ಅಲೆದು, ಕಾದು, ಅಂಗಲಾಚುತ್ತಾರೆ? ಬರಿಯ ಎಲ್ ಕೆಜಿ ಅಡ್ಡಿಪನ್‌ಗೆ ಲಕ್ಷಾಂತರ ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನು ಕೊಡಲು ಸಿದ್ಧರಿರುವ ಮತ್ತು ಅಡ್ಡಿಪನ್‌ಗೆಂದು ಮಂತ್ರಿಮಹೋದಯರಿಂದ ಶಿಫಾರಸ್ಸನ್ನ ಕೂಡ ತರುವ ಈ

ಪೋಷಕರಿಗೆ ನಿಜವಾಗಿಯೂ ತಮ್ಮ ಮಗುವಿನ ಶಿಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ತ್ರಿಯಾತ್ಮಕವಾಗಿ ತೊಡಗಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ ಇಚ್ಛೆಯಿದೆಯೇ? ಈ ಕೆಲವರಿಂದ, ಅವರ ಆಯ್ಕೆ ಮತ್ತು ಅವರಿಗಿರುವ ಹಣದ ಕಾರಣ ಅನೇಕರ ಮೇಲೆ ಉಂಟು ಮಾಡುವ ಪರಿಣಾಮಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಅವರಿಗೆ ಅರಿವಿದೆಯೇ? ಶಿಕ್ಷಣವನ್ನು ವ್ಯಾಪಾರವನ್ನಾಗಿ ಪರಿವರ್ತಿಸುವಲ್ಲಿ ಅವರ ಪಾತ್ರವೆಷ್ಟು?

ನಾಲ್ಕು ವರ್ಷವೂ ತುಂಬದ ಒಂದು ಪುಟ್ಟ ಮಗುವಿನ ಶಿಕ್ಷಣಕ್ಕೆ ಐವತ್ತು ಸಾವಿರದಿಂದ ಎರಡು, ನಾಲ್ಕು ಲಕ್ಷದವರೆಗೆ ಫೀಸ್ ಕಟ್ಟಲು, ಲಕ್ಷಗಟ್ಟಲೆ ಡೋನೇಷನ್ ಕಟ್ಟುವ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಹೇಗೆ ನಿರ್ಮಾಣವಾಯಿತು? ಯಾರು ಕಾರಣರು? ಶಾಲೆ ನಡೆಸುವ ಖಾಸಗಿ ಮ್ಯಾನೇಜ್‌ಮೆಂಟ್ ಬೋರ್ಡ್‌ಗಳೂ, ಪೋಷಕರೂ? ಜನಸಂಖ್ಯೆ ಕೂಡ ಕಾರಣವೇ? ಎಲ್‌ಕೆಜಿ ಮತ್ತು ಒಂದನೇ ತರಗತಿಯ ಹಂತಗಳಲ್ಲಿ ಹೇಗೆ ಸೀಟ್ ವಿತರಣೆ ಮಾಡುತ್ತೀರಾ? ಯಾವ ನಿರ್ಣಾಯಕ ಅಂಶಗಳನ್ನು ಪಾಲಿಸುತ್ತೀರಾ?

ಹಣ, ಪ್ರಭಾವವೇ ನಿರ್ಣಾಯಕ

ಈ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳಿಗೆ 'ಇದು ಹೀಗೆ' ಎಂಬಂತೆ ಖಚಿತ ಉತ್ತರ ಕೊಡಲಾರದೆ ಬೆಂಗಳೂರಿನ ನಗರ ಪ್ರದೇಶದಿಂದ ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊರಗಿರುವ ಒಂದು ಸೆಂಟ್ರಲ್ ಸ್ಕೂಲಿನ ಪ್ರಾಂಶುಪಾಲರು ಕೈ ಚೆಲ್ಲುತ್ತಾರೆ.

